

ЦЕРНАИЛ СИНГ АНАНД (JERNAIL SINGH ANAND), рођен 1955. у северозападној Индији у савезној држави Панџаб. Председник Међународне академије за етику, аутор је 170 књига о енглеској поезији, укључујући књиге из области белетристике, публицистике, филозофије и духовности. Недавно му је Академија филозофских уметности и наука у Барију доделила награду „Сенека” (Италија, 2024). Добитник је и „Повеље Мораве”, велике награде Удружења књижевника Србије у Београду, а име му је уклесано на Песничкој стени у Србији. Почасни је доктор филозофије (*honoris causa*) на Универзитету за инжењерство и менаџмент у Џајпуру у Индији. Недавно је организовао Међународну конференцију о култури, вредностима и етици у Пуни. Његове најпопуларније књиге су *Лусијус: Принц њаме* (први еп из трилогије *Махкал*) и *Philosophia de Anand*, дело у десет томова из области филозофије. (П. Б.)

АНЂЕЛКО АНУШИЋ, рођен 1953. у Градини код Велике Кладуше, БиХ. Пише поезију, прозу, есеје и књижевну критику. Књиге песама: *Човјек њева на радном мјесту*, 1980; *Предикајно сјање*, 1987; *Међујаг*, 1989; *Зимзелен и олово*, 1992; *Некршћени дани*, 1994; *Штај од њисмена*, 1996; *Крст од лега*, 2000; *Литургија за њоражене*, 2003; *Мислиш у злату, чиниш у сребру*, 2003; *Сребро и њамјан* (избор), 2004; *Ова чаща*, 2007; *Пахуља/Snowflake*, 2007; *Слава и њоруја*, 2008; *Чудилица – њесме за малу и велику децу*, 2011; *Ејњњафи за незнане*, 2015; *Жив си, кажеш*, 2016; *Зимно мјесто*, 2017; *Боли, боли ме јако*, 2022. Књиге прича: *Христ са Дрине*, 1996; *Приче са маршине*, 1997; *Одблесци*, 1998; *Усјомене из њакла*, 1999; *Прекодринчеви зајиси о Косову*, 2004; *Пре блеска, а њосле олује*, 2012; *Писмо Пејру Кочићу и још њонекоме*, 2015; *Лејенда о в(ј)ејшром вијанима*, 2019. Романи: *Силазак сина у сан*, 2001; *Адресар изјубљених душа*, 2006; *Прозор ојворен на висибабу и кукурек*, 2010; *Гласови са Границе – срјска крајњишка њејтралојњја I*, 2016; *С Хомером у олуји – срјска крајњишка њејтралојњја II, III, IV*, 2018; *Живој из засједе*, 2021; *Мајлена авлија – бајка о њушовању у она мјеста*, 2023. Књига публицистичких и новинарских текстова: *Да мртви и живи буду на броју*, 2002. Књига есеја: *Мркаљев ламенј*, 2002. Књига мемоарско-дневничких записа: *Зајребачке ефемериде*, 2003. Монодрама: *Колона*, 2018. Приредио више песничких антологија.

ДУШКО БАБИЋ, рођен 1959. у Скуцанима код Гламоча, БиХ. Гимназију завршио у Гламочу, а дипломирао, магистрирао и докторирао на Филолошком факултету у Београду. Пише поезију, књижевну критику, есеје, студије, уџбенике и приручнике. Тренутно је управник Српске књижевне задруге. Књиге песама: *Тескобе*, 1997; *Пјесме српској солдаџији*, 1998; *Триџа*, 2001; *Умијти се, сузама* (избор и нове), 2015; *Ако љубав нисмо*, 2017; *Повраћајак / The Nomescoming* (двојезично, прев. на енглески Лазар Мацура), 2017; *Сићан и храна*, 2021; *Пасја зима*, 2024. Студије, монографије, есеји и уџбеници: *Позоришће ирационално – студије о драми Александра Пойовића*, 1988; *Књижевности 1–4*, 2003–2005; *Мистицизма српској романизици*, 2004; *Школски речник књижевних џермина*, 2006; *Народ на међи*, 2011; *Школски речник књижевних џермина*, 2012; *Њеђошев национализам*, 2020; *Завешти и џреисџиџивања – завештна и криџичка свесџи српске књижевности*, 2023; *Небеско наречеје – књиџа о Њеђошу*, 2024. Приредио више књиџа.

ПЕРСИДА БОШКОВИЋ, рођена 1962. у Новом Саду. Од своје седе-ме године живела је у Онтарију, у Канади. По завршетку средње школе вратила се у Нови Сад и завршила Енглески језик и књижевност на Филозофском факултету. Током своје преводилачке каријере преводила је кратке приче, сценарија, драме, књиџе поезије и романе више наших награђиваних аутора. Њени преводи романа два пута су номиновани за Међународну даблинску књижевну награду. Ради у Библиотеци Матице српске. Члан Удружења стручних и научних преводилаца Војводине.

ЛАЗАР БУКУМИРОВИЋ, рођен 2001. у Чачку. Студент мастер студија Српске књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду. Главни и одговорни уредник портала Поента. Пише поезију, есеје и књижевну критику. Књиџа песама: *Уџбеник свакодневице*, 2021.

МАРИЈЕТА ВУЈИЧИЋ, рођена 1946. у Шалготарјану на северу Мађарске. Преводилац, уредник, дипломата. Школовала се у Будимпешти. Дипломирала је 1969. године на Филозофском факултету Универзитета „Лоранд Етвеш” у Будимпешти (српскохрватски језик и књижевност и мађарски језик и књижевност). Преводе из дела значајних српских и хрватских писаца (претежно драме и прозу) публикује од 1969. године у часописима, антологијама и посебним едицијама (Милош Црњански, Мирослав Крлеџа, Јован Христић, Антоније Исаковић, Данило Киш, Драгослав Михаиловић, Меша Селимовић, Антун Шољан, Данијел Драгојевић, Борислав Пекић и др.). Била је уредник рубрике и истовремено лектор будимпештанског часописа за светску књижевност *Nagyvilág* (*Велики цвећ*) 1975–1992. Из југословенских литература саставила је низ програма за мађарски радио. Преводе мађарских песника на српски

објављује у српској периодици, као и у антологији која је тренутно у штампи у Новом Саду, коју је саставила са Ђезеом Бордашем, под насловом *Нови духовни мост* Нови Сад – Будимпешта, 2022. Каријеру је наставила као виши саветник у мађарском Министарству иностраних послова. После краћих служби по иностранству, била је конзул у Риму (2000–2004). Живи у Будимпешти, преводи, руководи заоставштином породице Вујичић.

СЛАВКО ГОРДИЋ, рођен 1941. у Дабрици код Стоца, БиХ. Пише прозу, књижевну критику и есејистику. Од 1992. до 2004. био је главни и одговорни уредник *Летописа*, а 2008. до 2012. потпредседник Матице српске. Књиге прозе: *Врховни силник*, 1975; *Друго лице*, 1998; *Ојшћ*, 2004; *Руб*, 2010; *После руба*, 2020. Књиге есеја, критика и огледа: *У видуку сѝиха*, 1978; *Слањање времена*, 1983; *Примарно и нијанса*, 1985; *Поезија и окружје*, 1988; *Образац и чин – ољеди о роману*, 1995; „Певач” *Бошља Пејировића*, 1998; *Ољеди о Вељку Пејировићу*, 2000; *Главни посао*, 2002; *Профили и сѝуације*, 2004; *Размена дарова – ољеди и зајиси о савременом српском ѝеснишћиву*, 2006; *Савременост и наслеђе*, 2006; *Крићичке разљеднице*, 2008; *Трајања и сведочења*, 2011; *Ољеди о Иви Андрићу*, 2013; *Сродсѝива и раздалјине – ољеди и дневнички зајиси*, 2014; *Осмајтрачница – књижевне и ојшћје ѝеме*, 2016; *Међу својима*, 2020; *Погсећања и наћовори*, 2022; *Сѝо дана*, 2024. Приредио више књига српских писаца.

ЛУНА ГРАДИНШТАК, рођена 1989. у Суботици. Основне и мастер студије завршила на Одсеку за српску књижевност и језик на Филозофском факултету у Новом Саду. На истом факултету докторирала темом „Метаноја у песништву Бранка Миљковића”. Истраживач-сарадник на Филолошком факултету у Београду. Стипендиста Штајерске покрајине на Универзитету у Грацу. Добитница је награде Руског дома у Марибору за превођење песама руског песника Јурија Давидовича Левитанског на српски. Бавила се просветним радом, пише поезију, есеје, критику, преводи с енглеског и руског, објављује у периодици.

АЛЕКСИЈЕ ГРГУР, рођен 1992. у Требињу, БиХ. Основне и мастер студије компаративне књижевности завршио на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду. Звање дипломираног правника стекао на Правном факултету Универзитета у Новом Саду. Пише поезију, кратке приче, есеје и књижевну критику.

ЧАСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ, рођен 1942. у Братоселцу код Бујановца. Пише поезију, прозу, есеје, студије, драме и књижевну критику, као и уџбенике и приручнике за наставу књижевности и језика. Књиге песама: *У трагу на Дунају*, 2002; *Легено доба*, 2005; *На кайији Каменпрага* –

вишећрагски амалјами, 2013; *Ту где јесам*, 2014; *Ни човек ни звер*, 2016. Књиге приповедака: *Тајни записи књижевника Б. Сјанковића*, 2005; *Жена на месечини – неизнатије еројске љиче књижевника Б. Сјанковића*, 2013. Књиге есеја и студија: *Песнички видици Љубомира Симовића*, 1982; *Миодраћ Павловић – љесник хуманисћичке ећике*, 1984; *Песниково свевиђе око – есеји о љеснику Миодраћу Павловићу*, 1997; *У мрежи симбола – ка феноменолојци љојединачној у делу*, 2003; *Оћиварање љоејској љросћора*, 2011; *Поећички свећови. Девећ савремених љесника*, 2018; *Поећички свећови II. Ескаћизам у савременој срћској љрози*, 2019; *Пећер Ханке – азбучник чићања*, 2022. Драма: *Траједија једној несћоразума: грама о Бори Сјанковићу – исћисана љим самим*, 2025. Приредио више књига и антологија.

ЈЕЛЕНА ЗЕЛЕНОВИЋ СТАНИЋ, рођена 1993. у Новом Саду. Пише поезију, есеје, студије и књижевну критику, као и текстове за сајтове.

ПАВЛЕ ЗЕЉИЋ, рођен 2000. у Лозници. Основне и мастер студије завршио на Одсеку за српску књижевност и језик на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду, где је уписао и докторске студије. Пише поезију и прозу на српском и на енглеском језику, а бави се и превођењем поезије и прозе с енглеског и на енглески. Књиге песама: *Икар и Месија*, 2019; *Spina mundi*, 2024.

СИВЕСТАР КЛАНСЈЕ (SYLVESTRE CLANCIER), рођен 1946. у Лиможу, Француска. Песник, аутор је више од тридесетак збирки поезије као и књига приповедака, есеја, антологија, уметничких монографија. Председник је Академије Маларме, почасни председник француског Пен клуба. Студирао је филозофију и естетику на Сорбони. Радио је као председник француског Пен центра, био члан Извршног одбора Међународног Пена и администратор Друштва књижевника Француске. Преведен на већину светских језика. (Б. Л.)

БОРИС ЛАЗИЋ, рођен 1967. у Паризу, Француска. Доктор славистике, школовао се у Француској, Југославији и Великој Британији. Пише поезију, прозу, есеје и критику, преводи с француског и енглеског, као и на француски. Књиге песама: *Посрнуће*, 1994; *Океанија*, 1997; *Запис о бескрају* (са Гораном Стојановићем), 1999; *Псалми иноверној*, 2002; *Песме лућања и сеће*, 2008; *Орфеј на лимесу*, 2012; *Каји сласћи*, 2013; *Канонске љесме*, 2016; *Унућарњи љејзак*, 2019; *Облици лудила и исцељења*, 2021; *Служба за Милана Б.*, 2025. Књиге путописне прозе и есеја: *Бележике о Аркадији*, 2000; *Турски диван*, 2005; *Врић заћоченика – ућоредне сћудије уметносћи сћрића*, 2010. Романи: *Губилицће*, 2007; *Панк умире – љећоећичка хроника*, 2013; *Дућли албум*, 2021; *Очинсћво*, 2023. Приредио више антологија и књига српских писаца.

РАСТКО ЛОНЧАР, рођен 1993. у Книну, Хрватска. Завршио је основне и мастер студије на Одсеку за српску књижевност на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду. Пише поезију, прозу, есеје, бави се књижевном историјом. Књиге песама: *Нерви од волфрама*, 2017; *Сумоврај*, 2020.

ЉИЉАНА ЛУКИЋ, рођена 1939. у Загребу, Хрватска. Основну школу и гимназију завршила у Бијељини, а Филолошки факултет, на коме је касније и магистрирала, у Београду. Пише поезију, прозу, есеје, студије и књижевну критику. Књига песама: *Плаво је боја неба*, 1999. Књиге прича: *Мајнолија на глану*, 1997; *Једнога дана пре седам дана* (за децу), 2000; *Балкон за маџијање*, 2002; *Приче о медведићима* (за децу), 2009. Књиге есеја, студија и критика: *Из књижевне сазвезђа*, 1998; *Трајање за смислом*, 2004; *Кључар чудне љепоће – рани Дучић (1874–1901)*, 2008. Романи: *Јелена Злајоносовић*, 2011; *Доктор Николо*, 2015; *Звијезда падалица*, 2015; *У трајању за оцем*, 2016; *У небо заљеган*, 2017; *Пућ у недољед*, 2018; *Бисер на дну мора*, 2019; *Кад сјећања заболе*, 2021. Живи у Бијељини.

МАЈА МЕДАН ОРСИЋ, рођена 1988. у Мостару, БиХ. Основне, мастер и докторске студије завршила је на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду, на Одсеку за компаративну књижевност. На истом Одсеку запослена је у звању доцента. Бави се модерном и авангардном поезијом, нарочито надреализмом. Пише есеје, студије и књижевну критику, објављује у периодици.

РАДИВОЈЕ МИКИЋ, рођен 1950. у Горњем Драговљу код Ниша. Пише студије, есеје и књижевну критику. Објављене књиге: *Прољећа Ивана Галеба Владана Деснице*, 1985; *Послужавак карневализације – увод у поезију Ранка Маринковића*, 1988; *Песма и мит о свећу*, 1989; *Језик поезије*, 1990; *Песма – текст и контекст*, 1996; *Ојис приче – ољеди о уметности приповедања*, 1998; *Песнички послужавак*, 2000; *Орфејев двојник – о поезији и поезици Бранка Миљковића*, 2002, 2020; *Прича и значење – ољеди о уметности приповедања*, 2005; *Песничка јосла*, 2008; *Песник тамних ствари – о поезији Новице Тадића*, 2010; *Прича и мит о свећу – ољеди о прози Радована Белої Марковића*, 2013; *Песма и значење*, 2013; *Из неизреча у реч*, 2016; *Текст из текста*, 2020; *Роман проишав романа*, 2020; *Ољеди из књижевне морфологије*, 2024; *Песничка митологија Љубомира Симовића*, 2025. Приредио више антологија, зборника и књига.

ДУШАН МИЛИЈИЋ, рођен 1987. у Књажевцу. Пише есеје, књижевне критике, позоришне рецензије и приче. Радове објављује на књижевним порталима, електронским и штампаним часописима и зборницима. Књига позоришних рецензија: *Тако је – јер ми се тако чини*, 2019.

ВИОЛЕТА МИТРОВИЋ, рођена 1989. у Новом Саду. Основне и мастер студије српске књижевности завршила на Филозофском факултету у Новом Саду. На истом факултету је одбранила докторску дисертацију. Проучава српску књижевност XX века, посебно стваралаштво Ивана В. Лалића и Борислава Пекића. Пише студије, есеје и књижевну критику, преводи с енглеског. Књига есеја и критика: *Херменеутичка пријаниција*, 2018.

МИРОСЛАВ ЦЕРА МИХАИЛОВИЋ, рођен 1955. у Преображењу код Враћа. Студирао је на Машинском факултету у Нишу и Филолошком факултету у Београду (Група за општу књижевност и теорију књижевности). Пише поезију. Објављене књиге: *Трчи народ*, 1983; *Књижа чейворице*, 1985; *Паника*, 1987; *Проблем бр. 1* (за децу), 1988; *Ђаво љреже ајла*, 1990; *Прилике су ѿакве*, 1990; *Мејла за ѿо кућу*, 1993; *Къриене на ујѿробајла*, 1996; *Лом*, 1999; *Сврѿка у Несврѿу*, 2000; *Крај ће каже*, 2003; *Кључне ѿачке*, 2004; *Сол на рану*, 2004; *Довде ми је више* (за децу), 2007; *Сличице из Лийсандрије*, 2010; *Паника у ѿарламенѿу* (плакета), 2010; *Трчи народ* (друго, измењено и допуњено издање), 2013; *Длака на језику*, 2014; *Изабрана дела Борисава Сѿанковића I–III* (приредио), 2014; *Пољед са коца*, 2016; *Падање са гна*, 2017; *Није неѿо* (за децу), 2018; *Сол на рану* (треће, измењено и допуњено издање), 2018; *Друѿа ѿамеј*, 2022; *Провеѿравање Лийсандрије*, 2024; *Нож до коску*, 2024. Добитник више награда и признања.

СРЂАН ОРСИЋ, рођен 1987. у Вуковару, Хрватска. Дипломирао на Одсеку за српску књижевност Филозофског факултета у Новом Саду, где је 2015. године одбранио докторску дисертацију „Лик странца у српском роману 19. века”. Пише поезију, прозу, есеје, студије и књижевну критику. Књиге песама: *Месечар*, 2008; *Свејѿломрача*, 2011. Студије: *Чејрсѿи и камаѿне – есеји о делу Слободана Селенића*, 2014; *Јаѿин осмејак – смех у ѿријовейкама Јакова Иђајѿовића*, 2015; *Лик сѿиранца у срѿском роману 19. века*, 2018; *Улица Милуѿина Миланковића*, 2019. Приредио више књига.

ПЕТАР ПЕНДА, рођен 1971. у Котору, Црна Гора. Пише књижевну критику, поезију, прозу и преводи, бави се енглеским модернизмом, Шекспиром и савременом књижевношћу. Редовни је професор на Катедри за англистику на Филолошком факултету Универзитета у Бањој Луци. Избор из студија, превода и уређених књига: *Осам савремених америчких ѿјесника / Eight Contemporary American Poets*, превод поезије, 2008; Т. С. Елиот, *Поејска и ѿеоријска конѿексѿуализација*, 2012; *The Whirlwind of Passion: New Critical Perspectives on William Shakespeare*, 2016; *Aesthetics and Ideology of D. H. Lawrence, Virginia Woolf, and T. S. Eliot*, 2017; *Савре-*

мена англоамеричка поезија (у коауторству са Т. Бијелић и А. Никчевић Батрићевић), 2018; *Средњовековна енглеска књижевност* (у коауторству са А. Стокић Пенда), 2021.

САЊА ПЕРИЋ, рођена 1994. у Бијелини, БиХ. Студенткиња је докторских студија на Одсеку за српску књижевност Филозофског факултета у Новом Саду. Бави се савременим српским писцима, пре свих песничким и есејистичким стваралаштвом Борислава Радовића. Пише есеје, научне радове и књижевну критику. Објављена књига: *Књижевност и исходишта – есеји и критике о делима српске књижевности*, 2020.

ВАДИМ СИДУР (ВАДИМ АБРАМОВИЧ СИДУР, 1924–1986) – вајар, графичар, цртач, сценариста, песник; творац уметничког правца „гроб-арт”. Рођен у Днепропетровску, готово цео живот провео је у Москви, неуморно стварајући у Подруму – атељеу. Са 19 година постаје инвалид Отаџбинског рата, што се претвара у главни импулс за препуштање уметности, пре свега скулптури, али и графици, акварелу, прози, па и једном филму документарног карактера. Премда себе није сматрао песником, у последњим годинама живота посеже за овим видом уметничког израза и оставља нам збирку поезије *Најсрећнија јесен* (1983–1986), састављену од следећих мањих циклуса: „Најсрећнија јесен”, „Јесења пожуца”, „Родоскврнуће”, „Реквијем”, „Цвет јесењи”, „1985”, „Последњи стихови написани у болници мај–јун 1986”. У овој невеликој публикацији доносимо избор из те збирке. У поетској речи Сидур бележи оно што је промишљао прстима, у вајању. Он остаје веран свом свету, како тематски, тако и стилски – сведеност, прозачност верлибра ослобођеног метафоричких украса уводи у контемплативне просторе бића које се пита о истини и тајни постојања, о човеку као месту судара необузданог ероса и неумитне смрти, за чијим достојанством непрестано трага. (В. Ш.)

ВАСИЛИСА ШЉИВАР, рођена 1991. у Книну, Хрватска. Доцент на Катедри за славистику Филолошког факултета Универзитета у Београду. Бави се руском књижевношћу и културом, преводи. Научне радове објављује у домаћим и страним часописима и зборницима. Добитник је Награде „Јован Максимовић” за најбољи превод руске књижевне прозе у 2022/2023. години (роман Владимира Казакова *Од љаве до звезда*, 2022). Објављене књиге: *Карџини абсурдног мира Владимира Казакова*, 2022; *Десакрализација молчања. О блокадних сџихах Геннадия Гора*, 2025.

Приредио
Бранислав КАРАНОВИЋ